

ՇԱՐԵԿԱՆ ԳԻՆԵԼ:

Յարեկան գինն է 5 ուրբի (փոստի ծախսով): Օտարաբաղադարացի բաժանորդները պիտի գինեն այս հասցեով. В. Табаска. В. Р. Табаска. Архангельск. Табаска. Москва. Թե՛նում կարելի է ստորագրել խմբագրատան մէջ (օրօրու- նաւ առն և քատորեանցի խանութում):

ՄԱՅԱԿ

ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ ԸՆԴԵՐՆԵԼՈՒԹԻՒՆ:

Յաճախ յայտարարութիւն տալի տողը պիտի վճարէ 10 հասարակ տառի համար 1 կոպէկ արծաթ: Յայտարարութիւններ տպւում են չայերէն, ռուսերէն, վրացերէն, ֆրանսիացերէն, գերմաներէն և քուրդերէն:

ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՇԱՐԱԹԱԹԵՐԹ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

1873 թ. „Մշակը“ կը հրատարակվի մի և նոյն պրօգրամով:

- I. Տէրութեան կարգադրութիւններ:
 - II. Դատաստանական ժամանակագրութիւն. կարգից դուրս նշանաւոր պրօցէսների կարճ տեղեկութիւններ:
 - III. Ներքին տեսութիւն. ամենանշանաւոր ժամանակակից երևոյթները մեր հայրենիքի կեանքում:
 - IV. Բարտաքին տեսութիւն. տեղեկութիւններ քաղաքական արդեան կեանքի ընթացքի օտար պետութիւնների մէջ, նմանապէս նոցա կենսական երևոյթների, քաղված թէ ռուսական, թէ այն ամեն արտասահմանեան պարբերական հրատարակութիւններից, որոնք կայսերութեան սահմաններում թոյլ են տուած:
 - V. Բանասիրական և զանազան յօդվածները (ինքնուրոյն և թարգմանական) գիտութիւնների զանազան ճիւղերից:
 - VI. Մատենագրութիւն հայկական, ռուսական և քանի մի օտար լեզուներով հրատարակվող գրքերի քննադատութիւններ:
 - VII. Ֆէլիէտօն.
 - VIII. Բնատրական ժամանակագրութիւն:
 - IX. Յայտարարութիւններ:
- „Մշակը“ կը հրատարակվի չարաթիւ մի անգամ 1 մինչև 2 թերթ փոքր դրքի: Տարեկան բաժանորդութեան գինն է 5 ուրբի (փոստի ծախսով):

ԲՈՎԱՆԳԱՆՈՒԹԻՒՆ
Նշանուցում.— Ինչ և նոք արեւ և ինչ պէտք է անել: Ներքին տեսութիւն: Թարգմանական գրվածները բնմի վրա: Նամակ Ա. Պետերբուրգից: Նամակ Աղուիսից: Նամակ Ղըզլարից: Ներքին լուրեր: Առաքել տեսութիւն: Ֆրանսիա. Կերմանիա.— Խառն լուրեր: Առևտրական.— Յայտարարութիւններ.— Բանասիրական:

ԾԱՆՈՒՑՈՒՄԸ
1873 համարը ուղարկվում է Թեֆլիսի անցեալ տարվայ բոլոր

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ
ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Վանանաւոր և վայելուչ գրութեան պատմութիւնը ու տեսութիւնը, Մ. Մ. Միանաւորացի Ա. Պետերբուրգ, 1872, Գինն է 1 ա. 70 կոպ. Մանկական Աշխարհ, Ա. և Բ. մասն, թարգմանութիւն Ա. Տէր Կալիկանց, Թեֆլիս:

„Արարատ“ ամսագրի 6-րդ համարում մի „կրիտիկոս“ մեղադրում է մեզ մեր մատենագրական նկատողութիւնների համար, ասելով թէ նորա լոկ մատենագրութիւններ են և ոչ հիմնաւոր քննութիւններ: Այս մեղադրանքը արդարացի կը լինէր, եթէ մեր գիտաբարութիւնը եղած չլինէր ժամանակի առ ժամանակ ներկայացնել միայն մի ուղի հայի: Ինչպէս, մեզանում հրատարակուած գրքերի վերաբերյալ յայտնելով նոցա զլիակար արժանաւորութիւնները ու թերութիւնները, ինչպէս որ մենք հասկանում ենք: Այսպէս չենք էլ կարող վարուել: „Մշակի“ էջերը այնքան նեղ և չրջափակուած են, իսկ նիւթերի կողմից այնքան բազմակողմանի, որ եթէ հանգամանքներն չենթարկուելով մեր գրչին ու ցանկութեանը կատարեալ ազատութիւն տայինք, կը ստիպուէինք մի և նոյն նիւթերի վրայ մի քանի համարում խօսել, բայց

բաժանորդներին: Ով որ ցանկանում է այս տարի տոնաւ „Մշակ“ լրագիրը, թող չուտով յայտնի:

„Մշակ“ լրագրի 2-րդ համարը տօների պատճառով դուրս կը գայ միայն յունվարի 18-ին:

տարանով կը մեղանկենք օրագրականութեան նշանակութեան դէմ ընդհանրապէս և „Մշակի“ ուղղութեան դէմ մասնաւորապէս:

Վերջին ժամանակներումս լոյս տեսած գրքերի մէջ առանձին մտադրութեան արժանի է Պ. Մ. Միանաւորացիի հրատարակած „Վանանաւոր և վայելուչ գրութեան պատմութիւնը“:

Ամբողջ գիրքը բաղկացած է 259 ութնամյա երեսներից և պարունակում է իր մէջ իսկապէս տասը դրոշմ բան, որ վերաբերում են գրութեան բուն նիւթին (1—150), հինգ շաւերած զանազան նիւթերի վրայ (150—248) և վերջապէս մի քանի ուրիշ ծանօթութիւններ (248—259):

Նշին գրքերից սկսած մինչև Պետերբուրգի փա- մանակը—առում է հեղինակը գրութեան առաջին գլխում—այս գիտութեան (այսինքն վաղեւադրու- թեան) պատմութեան եղանակը մեղմաշարական էր: Ամեն մի աշակերտի տեսակը խաղում էին հոտարակ խաղերով, խաղերի սկիզբն ուսուցիչը գրում էր տառերը,—այսինքնական կարգաւ,—և աշակերտը, միայն նայելով ուսուցչի գրած օրի- նակին, պիտի աշխատէր մեղմաշարաբ օրինա- կել և կամ, առանց ճիշդ ասել, դուրս նկարել նոյն դասերը այնքան ժամանակ, մինչև որ կար- դանք փոքր ի շատէ յարմարացնել ուսուցչի գր- բած օրինակին: Այսպիսի նախապետական դրու- թեան մէջ գտանվում էր և կայ մինչև այսօր ևս

ԻՆՉ ԵՆՔ ԱՐԵՆ
ԵՒ
ԻՆՉ ՊԵՏԵԼ ԱՆԵՆՔ

Երկու միջոց կայ գաղափարութիւն անելու համար՝ մինը սկսել ընդհանուր գաղափար- թիւններից և ապա անցնել մասնաւորին,— միւսը մասնաւոր տեղեկութիւններից անցնել ընդհանուրին:

Առաջին ծանոթութեան հետ է և ձեռն- տու այն անձինքներին, որք ժամանակակից ճիշդ գիտութեան հետ ծանօթ չեն... այդպէս են արել և առում են բոլոր քարո- ղչները: Հաւաքել ճիշդ փաստերը, միմեանց հետ համեմատել, քննել, նոր և անընդհատ փորձերով նրանց վերաստուգել և ապա դուրս բերել միջին կարծիք, ընդհանուր միտք,— այդ դժուար է և մատչելի չէ ճիշդ գիտու- թեանց գործի մարդկներին: Աւելի հեշտ է՝ ոտների տակ հաստատ հող չունեցող անհիմն գաղափարութիւններ անել և վճռել հարցերը բարոյականութիւնը քարոզե- լով մարդկներին ամեն քայլի վրա...

Մինչև 1872 թիւը ամբողջ հայ—լուա- րութիւնը քարոզում էր և ոչ թէ հասա- զօտում, նա չէր հաւաքում ճիշդ նիւթերը այլ շտապում էր վճռել հարցերը ինքնակամ կերպով, առանց հիմնվելու իրողութիւնների վերա: Նա վարժապետութիւն էր անում, բայց նման էր այն հնազանդ և այժմ ան- պէտք վարժապետներին, որք երեսներին, զոս ապու ժամանակ, ամենի վրա նայում են որպէս վերացական էսփերի վերա, չեն քն- նում նախ և առաջ երեսայի բնաւորու- թիւնը, չեն հարցնում նորա կարծիքը, չեն ծանօթանում նորա հետ որպէս այն էակի հետ, որի վերա պէտք է ազդեն, այլ քարո- ղում են, դատարարութեան, ուսուցանում են առանց հետազօտելու այն տարրը, որին դատարարական են...

Այդ էր անում մեր ամբողջ հայ—օրագ- րութիւնը:

„Մշակը“ առաջին է եղել, որ յայտնել է, թէ նա անպայման ուսուցչի (մանաւանդ վատ ուսուցչի) դերը չէ կամենում խաղալ, այլ կամենում է վարվել հասարակութեան հետ, ինչպէս վարվում է բնագէտը բնութեան հետ, նա կամենում է հետազօտել հասա- կութեան մէջ եղած, բայց անյայտ, քնած լուրերը, կամենում է զարթեցնել պահանջ- ները, յարուցանել պիտոյքները և դուրս բերել նոր մարդկներին: Այդ պատճառով „Մշակը“ ունի լայն, ընդարձակ շրջան, որովհետև ժողովրդին լուսաւորելու համար նա պէտք է գիտէ նոյն ժողովրդին, ժողո- վրդական մարդկների մէջ իրանց պահանջ- ների ինքնաձևաւորութիւնը զարթեցնելու համար, նա պիտի գիտէ ինքն ժողովրդի մար- դկներին...

„Մշակը“ հետազօտել է և ոչ գաղափարական:

Եթէ „Մշակը“ իր նպատակ է գրել յա- րուցանել կենդանի հարցերը, յարուցանել կենսական ժողովրդի մէջ, որին նա համա- բուծ է կենդանի, բայց որի կենսական ոյժերը քնած դրութեան մէջն են զտնվում—նա յետ չի կանգնի ոչ մի միջոցից իր նպատակին հասնելու համար, ինչպէս քիմիկոսը որ քանի մի միջոցները փորձելուց յետոյ մի քիմիական նիւթ որոշելու համար, յետ չէ կանգնում նոր ներգործիլ միջոցները գործ դնելու, որք հաւանական եղանակաւ թեմք պիտի ազդեցութիւն ունենան քննվող նիւթի որ- պիտութիւնը որոշելու համար... Եթէ օ- րինակ մի հասարակութեան մէջ ամբողջ մի դաս, մանաւանդ լուսաւորված դասը քնած է, անգործ է, չունի իր սեփական ինիցիատիվը, թշնամի է առաջադիմութեան, խաղախութիւն սիրող է, ոչ թէ միայն

նրի աշխատութիւնները, որոնք վրայ երկար բա- րակ խօսում է հեղինակը:

Ինչպիսիք գիտում պ. Միանաւորացի հայ գրու- թեան պատմութիւնն է անում, որի մէջ յիշում է զանազան դարերում հարուած գրութեան ձևերը սեպագրից ու երկաթագրից սկսած մինչև փառա- գիրն ու փակագիրը: Այս տեսակ տեսակ ձևերը յայտնի ցոյց են տալիս այն մտքի ճշմարտու- թիւնը, որ գրութիւնը մինչև նոր ժամանակներ մեր մէջ լոկ իրեն արուեստ մշակուել է և ոչ իբրեւ գի- տութիւն:

Միայնից յետոյ հեղինակը խօսում է այն մե- տոգի վրայ որ գործ գրեց իր հրատարակած վայն- լուչ գրութեան օրինակների մէջ, որոնց համար օգուտ քաղեց զանազան եւրոպական և հայ լե- զուներով հրատարակուած վայելչագրութեան օրի- նակներից: Թէ գրութեան և թէ տողաշարների տպագրութեան օրինակները պ. Միանաւորացիի տուած զաղափարների վրայից խաղեց և գրեց վերջինի միտքն է. Արսէն Այսինյանը:

Գրութեան օրինակները, ինչպէս տեսնում ենք գրքի ցանկից, բաղկանում են հինգ տեսակից՝ առաջին տեսակի մէջ գրած են միայն սկզբնա- կան խաղերը, կամ գրերի կաղանկաւորութեան տարրերը. իսկ միւսների մէջ հնազանդ գրած են զանազան վարժութիւններ, սկսած ամենապարզ խոյրի, միջին և մանր տառերով, միջ մինչև հիմա